

Jakub Železný

Kinského zahrada

Povídky o ženách

Ilustrace
Tomski & Polanski

mladá fronta

Kinského zahrada

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Jakub Železný

Kinského zahrada – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kinského zahrada

Povídky o ženách

Jakub Železný

Kinského zahrada

Povídky o ženách

Ilustrace
Tomski & Polanski

mladá fronta

Text © Jakub Železný, 2022

Illustrations © Tomski & Polanski, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-204-6050-9

ISBN e-knihy 978-80-204-6056-1 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6057-8 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6055-4 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Pro M. a M.

*Tu řekl Hospodin Jákobovi:
„Navrať se do země svých otců a do svého rodiště;
já budu s tebou.“*

Genesis, První kniha Mojžíšova, 31,3

INTRO

(KINSKÉHO ZAHRADA)

Kinského zahrada ve mně evokuje slovo „moře“. Vždyť se podívej na mapu Prahy. Zelené moře uvnitř města. A moře tajemství. Tajemných zákoutí. Stromy, skály, jezírka, sochy, stavby. I pro někoho, kdo tu žije celý život, skýtá spoustu neznámých míst. Neprobádaných, nepropátraných. Možná jeden schválně nechce všechna její tajemství znát a poznat. Aby mohl doufat, že má v životě ještě co poznávat. Že na něj ještě nějaké poznání čeká. Kdysi jsem si říkal,

že kdybych jednou něco psal, bude to pohádka o skřítkovi, který žije v Kinského zahradě. Dobrý skřítek, co pomáhá. Hlavně dětem z okolí. Překvapilo mě, když jsem od tebe slyšel, že Kinského zahrada je i tvé oblíbené místo. Měl jsem za to, že není. Spolu jsme tam byli jen jednou, nepovedlo se to moc. Neptám se, zda si pamatuješ, protože vím. Víme. A myslel jsem, že nadto máš Kinského zahradu spojenou už jen s povinnými školními výběhy při tělocviku, dobře ti nedělaly. Vidiš, někdy stačí ptát se. Líp. Ale abych nezamluvil to moře: Nedávno jsem stál v Kinského zahradě na tom velikém trávniku. A vážně jsem tam zase cítil to, co předtím jen dvakrát, jinde. Jednou po cestě dolů z Dívčích hradů, podruhé v tom zvláštním lese ve východních Čechách. Jako když pod tebou země mrazivě pulsuje, vysílá signály. Ani v jednom případě jsem jim nerozuměl. Měly mě varovat, navést správně. Teď, v Kinského zahradě, jsem věděl, že říkají: směr už máš. Snad. Poprvé mi připadalo, že se pode mnou nechvěje země, ale že tam dole, pod kořeny stromů,

je vlnobití. Moře, které tě vrací do minulosti, ke tvým kořenům, tvým předkům, podstatě života. Moře, ve kterém život začne i skončí. A je-li slovo zahrada rodu ženského, není vlastně i zahrada ženou? Těžko říct, to asi zní nadneseně. Ale pokud je odpověď ano, pak jsem nad tím mořem, v té zahradě, cítil, že někde tam dole je lůno země. Z něho a kvůli němu se život odvíjí. Kvůli němu a k němu se navracíme.

Snad jednou tu pohádku o skřítkovi z Kinského zahrady napíšu. Až k tomu přijde správný čas. Možná nevěříš, že tam na trávníku je chvění moře doopravdy cítit.

Tak to někdy zkus.

ZA OKNEM

(MARIE)

Marie stojí u otevřeného okna. Ne, vlastně není otevřené, jen vnitřní okna jsou. Všechny tyhle baráky z přelomu 19. a 20. století mají dvojici oken. Vypadají podobně, ty baráky. Jsou považovány za hezké, jsou přece tak trochu secesní. Marie se stěhuje. „Stěhuju se zpátky do vily,“ opakuje si. „Stěhuju se z činžáku zpátky do vily,“ opakuje si a ten ještě niternější hlas, který nejde ošálit, se jí ptá: „Proč si opakuješ, že se stěhuješ z činžáku zpátky do vily, když ta vila, do které

se stěhuješ, nemá nic společného s vilou, kde jsi vyrůstala?“

Marie se stěhuje do vily, která už teď vypadá jako muzeum. Muzeum moderního umění, spousta krásných věcí, předmětů. Marie má bohatého muže. Je pět let po revoluci a ona je ráda, že spolu s mužem může konečně dýchat, myslet, pracovat, dělat, co umí a co chce dělat. V tomhle bytě přece prožili, přežili ty nejhorší roky. Nenormální. Už jsou pryč. „Není snad většího výsměchu, není snad většího protimluvu než nazývat tento čas časem normalizace,“ říkával profesor Vilímec.

V tomhle bytě. Marie přemýšlí, kolik tady zažili dobrého. V osmdesátých letech obývá každý měsíc naplněný lidmi, co si přišli poslechnout nějakou přednášku, salon tomu říkala. Její pýcha. Dva synové, co tady vychovali. Přemýšlí dál, ale nějak se v té bilanci pozitivního zasekla. Nic dalšího do hlavy nepřichází. Kouká z okna na kasárenský dvůr, staví se tam.

Snad z toho dělají soudní budovu. Starší syn, co se sem stěhuje, se už nebude dívat na pochodující vojáky. Ale asi na zločince, co je sem budou přivážet. Co je lepší?

Marie se dívá víc vpravo, směrem ke Kinského zahradě, tenhle pohled ji pokaždé uklidní. A taky vždycky, úplně vždycky, na mikrochvíli vrátí do hlavy vzpomínku. Jak byli s mužem spolu poprvé v Kinského zahradě. Vlastně – jak byli s mužem spolu poprvé. V Kinského zahradě. Nahoře, mezi skalami. Kolik je to let, pětatřicet, víc? Jeli sem z druhého konce Prahy. Když šli tehdá, potom, dolů, přišlo jí na mysl: tady někde bych mohla žít. Tady někde bychom mohli žít. Ne, neřekla mu to. Ani v tu chvíli, nechtěla narušovat souznění. Nebo doznění. Ani později, když se sem nastěhovali. Její muž by pro to neměl pochopení, vedl by řeči o zbytečných vnuknutích, předtuchách. To už je pryč. I ona míří pryč, a tak se snaží vnímat tu zeleň jen jako krásný